

3/2020

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Oleg Divov
Zima, hlad, inteligence

ČESKÉ POVÍDKY

Martina Hohenberger
Probuzení
Anna Olejárová
Praktická ekologie
na domácí použití
Radoslav Kalaš
Smolný den ve Skerlandu
Zdeněk Záhora
Měsíční prach

PUBLICISTIKA

Robert Kostěnek
Invaze z vesmíru
v americkém filmu

Cena: 95 Kč – 4, eura

Nina Kiriki Hoffmanová
Ocet a skořice

Naši zákazníci vědí, že se na nás mohou za každých okolností spolehnout... a jednou budeme uklízet NCC - 1701 ☺

“SLUŽBY Z JEDNÉ RUKY”

„Nechte starosti profesionálům a věnujte se tomu, co Vás živí“

Úklidové práce

*Jsou naší hlavní činností, specializujeme se na nejnáročnější oblast a to na **úklid a dezinfekci nemocničních zařízení** včetně **operačních sálů a JIP**, lůžkových oddělení, laboratoří, rizikových ploch. Navrhujeme dezinfekční plány, používáme nejmodernější úklidovou techniku.*

Dokážeme uklidit cokoliv - reprezentačních prostory náročných klientů jako jsou banky, hotely, kuchyně a jídelny, průmyslové objekty, výrobní a skladové haly, obchodní plochy, nádraží vlaková i autobusová, vozidla hromadné dopravy, venkovní prostory, chodníky, parkoviště...

Komplexní správa nemovitosti – Facility Management

Ve spolupráci s našimi odbornými partnery jsme schopni zajistit veškeré služby spojené s další správou a provozem Vaší nemovitosti / společnosti, jako jsou : ostraha a strážní služba, závodní a nemocniční stravování, dodávky hygienického materiálu, administrativní a právní servis, školení zaměstnanců, odpadové hospodářství, poradenství v oblasti řízení podnikových nákladů, poradenství a zajištění následné certifikace jednotlivých jakostních norem...

www.alfedusservis.cz

Jsme držiteli certifikátů, potvrzujících kvalitu našich služeb :

ISO 9001, ISO 14001, BS OHSAS 18001 a ISO 27001

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 3. 2020

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Zahraniční SF

Oleg Divov: Zima, hlad, inteligence **3**

Nina Kiriki Hoffmanová: Ocet a skořice **14**

Domácí SF

Martina Hohenberger: Probuzení **21**

Anna Olejárová: Praktická ekologie na domácí použití **36**

Radoslav Kalaš: Smolný den ve Skerlandu **45**

Zdeněk Záhora: Měsíční prach **57**

Publicistika

Robert Kostěnek: Invaze z vesmíru v americkém filmu I. **60**

Fantastická věda

Vesmírné výpravy; Komunikace mezi lidmi a psy;
Astronomická pozorování; Záhadná tělesa z černé díry **59**

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Pod vodou; Nenávist; Dolittle; Klapka! **70**

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Haushofer, Marlen: Zeď;

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí;

Marek Vadas: Černé na černém; **Ivo T. Budil:** Darwinova dcera;

Jasmin B. Frelih: Na/půl;

Guy Gavriel Kay: Poslední záblesk slunce;

Věra Mertlíková: Rok ztraceného hřebce;

Karel Doležal: Zombie, chiméry a rock'n'roll;

Cchaj Tün: Řeka života a smrti;

Karel Naxera: Šumavský vlkodlak;

William S. Burroughs: Lístek, který explodoval

Providence; *Nové knihy*

Jak nám cony vyrůstají

V minulosti probíhaly v Československu tak čtyři velké cony do roka. Na ně se sjížděly nejen davy fanoušků, ale i vzácných hostů z ciziny (sám pamatuji například G.

R. R. Martina, A. Sapkowského a Terry Pratchetta hned několikrát, Roberta Holdstocka, Kira Bulyčova, nedávno také Bena Aaronovitche, herce - Teda Raimiho známého ze seriálu Xena, kosmonauty Vladimíra Remka a Ivana Bellu...). Postupem času hostů začalo ubývat, byli příliš drazí, protože ubývali i návštěvníci podobných akcí.

Navíc cony pořádali ve valné většině amatéři, což nemím jako urážlivý výraz, ale spíš naopak, protože připravit akci, kam přijde několik set až několik tisíc návštěvníků, je věc nejen náročná na peníze, ale i na čas a lidi kolem. Nemluvě o tom, že pro případné sponzory takových akcí jsme my sci-fisti poměrně nezajímavou skupinou.

Postupem času zůstali v podstatě jen dva pořadatelé, kteří dokázali něco takového - Vašek Pravda v Chotěboři a Prazě a Róbert Žitňan v Bratislavě. Oba se však pod tlakem změn ve složení fanoušků SF a fantasy začali odklánět od tradičních conů pro čtenáře. Už to nebyly cony, ale festivaly fantazie, připravované na profesionální úrovni.

Róbert Žitňan rozpoznal o něco dřív možnosti dříve okrajového proudu v SF - komiksu, a zájem o něj. Na jeho AnimeShow a Comics Salónu se původní hlavní zaměření conů - literatura, spisovatelé atd., stalo spíše komerčně nepříliš zajímavým přílepkem.

Vašek Pravda šel trochu jiným směrem, zaměřoval se na hráče počítačových her. Na jeho festivalech, obzvláště v Chotěboři, zůstává stále ještě původní důvod setkávání, tedy čtenáři a autoři SF, jednou z významných částí programu. I on však v loňském roce v Praze oznámil, že připravuje radikální změnu a ta nastala v únoru letošního roku - Comic-Con.

Con orientovaný na anime, kostýmy a komiks, videohry a stolní hry, filmy a seriály, knihy a obrazy... Po dlouhé době se do Prahy vypravili i herci známí z filmů a seriálů - Danny John-Jules - Kocour z Červeného trpaslíka, John Rhys-Davies - trpaslík Gimli z Pána prstenů a protagonista hromady jiných filmů, Tracy Scoggins známá například jako Gilora Rejal ze seriálu Star Trek: Hluboký vesmír devět, filmový hrdina Casper Van Dien, Čech David Nykl, který si získal jméno nejen ve Stargate, nebo třeba Ron Perlman...

Ano, zaměření velkých conů se ubírá jiným směrem než v minulosti, ale to je dobře, protože komiks přitahuje mladé lidi a propojení vizualizace a příběhů nemusí být jen na filmových plátnech či na obrazovkách všemožných elektronických přístrojů. Nemluvě o tom, že i tak vlastně tyto akce splňují původní záměr conů - setkávání se s lidmi, a to je v dnešní uspěchané zelektronizované době moooooooooooooo cenné.

Vlado Ríša

p. s. Naštěstí pro nás psavce existují i nadále cony zaměřené na literaturu, kde se můžeme sejít s našimi čtenáři i mezi sebou.

ZEMŘEL MIKE RESNICK (1942-2020)

Dne 9. ledna 2020 nás ve věku sedmasedmdesáti let navždy opustil americký spisovatel Mike Resnick, jehož povídkovou tvorbu čtenáři časopisů *Ikarie* a *XB-1* jistě dobře znají. Odešel poklidně ve spánku na

následky pokročilého lymfomu, aniž by to dal mimo rodinu a blízké komukoli vědět. V českých překladech uspěl především povídkami z africké utopie, které následně shrnul do sbírky *Kirinyaga* (1998, česky 2002). Populárním u nás i ve světě se stal rovněž jeho galaktický western *Santiago: Mýtus daleké budoucnosti* (1986, česky 1994 a 2013). Vedení magazínu *Galaxy's Edge* po něm převzala jeho přítelkyně a spoluautorka Lezli Robynová, jejíž povídky znají nejen čtenáři časopisu *XB-1*, ale i příznivci časopisu *Pevnost*.

CENA R. A. HEINLEINA

Cenu Roberta A. Heinleina za „science fiction a publicistickou činnost, která inspiruje lidské zkoumání vesmíru“ převezme 22. května 2020 v Baltimoru americký spisovatel Vernor Vinge. Cena je udělována na základě rozhodnutí komise spisovatelů science fiction, které předsedá Michael F. Flynn.

ZEMŘEL CH. TOLKIEN (1924-2020)

Další smutná zpráva zasáhla svět fantastiky 15. ledna 2020, kdy ve francouzské Provence ve věku devadesáti pěti let zemřel Christopher Tolkien, syn a vykonavatel literární závěti svého otce, J. R. R. Tolkiena. Dlouhá léta byl předsedou organizace spravující pozůstalost jeho otce, z funkce odstoupil v roce 2017. Během svého života upravil a sestavil Tolkienovy knihy *Silmarillion* (1977, česky 1992), *Nedokončené příběhy* (1980, česky 1994), dvanáctidílnou *Historii Středozemě* (1983 až 1996) a v poslední době také knihy *Húrinovy děti* (2007, česky 2007), *Legenda o Sigurdovi a Gudrúnu* (2009, česky 2012), *Artušův pád* (2013, česky 2016), *Beren a Lúthien* (2017, česky 2020) a *Pád Gondolínu* (2018, česky 2019).

CRAWFORDOVA CENA

Cenu pojmenovanou dle nakladatele a editora Williama L. Crawforda získá za nejlepší fantasy román uplynulého roku novozélandská spisovatelka Tamsyn Muirová za veleúspěšný a do českého jazyka aktuálně překládaný román *Gideon the Ninth* (2019). Cena bude předána 21. března 2020 na mezinárodní konferenci o fantastice ve floridském Orlandu.

Zima, hlad, intelligence

(ХОЛОД, ГОЛОД, ИНТЕЛЛЕКТ)

Tygr poděkoval a podíval se úzkostlivě na Púa.

„Je tohle opravdu bodláčí?“ zašeptal.

„Ano,“ řekl Púa.

„To, co Tygři nejradši?“

„Právě,“ řekl Púa.

„To jo,“ řekl Tygr.

Nabral si plná ústa a důkladně zachroupal.

– Alan Alexander Milne: Medvídek Pú

V únoru zabloudil na území Polesí toulavý medvěd – hladový, nešťastný a samou beznadějí již dočista otupělý. Asi po kilometru narazil na Sedmičku, který právě nesl sůl losům.

Medvěd se zastavil, upřel na Sedmičku své krátkozraké oči a zavěštil. Ocel a plast ve zvířeti žádný zájem nevzbudily, ale plátěný pytel páchl po krmné směsi. Vlastně jím bylo načichlé úplně celé Polesí – a byla to vůně žrádla.

Rovněž Sedmička se zastavil a prohlížel si vetřelce svými čookami. V robotově paměti se vynořila aktuální databáze všech živočichů na území Polesí spolu se záznamem o tom, že jediný místní medvěd právě klidně spí ve svém brlohu. Nyní bylo potřeba zjistit, zda se jedná právě o jejich svěřence (ano/ne) a v každém případě podat hlášení Jedničkově.

Medvědův individuální čip nereagoval. Sedmička se tedy rozhodl zkontrolovat vizuální značku v uchu zvířete, a ihned se k němu začal směle přibližovat.

Medvěd zaujal výhrůžný postoj a zavrčel.

Tohoto kusu železa, který připomínal pavouka, nesoucího na zádech pytel se solí, se rozhodně nebál. Vlastně zbývalo jen málo věcí, jež by mu dokázaly nahnat strach. Od začátku zimy měl v hlavě pouhé dvě myšlenky: „Chci žrát,“ a „Nemám žrádlo,“ přičemž ta druhá suverénně převládala. Medvěd byl líný plýtvat zbytky svých sil na pitomosti, a tak tu kovovou pitomost, která se mu postavila do cesty, poctivě varoval.

Větřík mezitím přivál medvědův pach k nozdrám losů, a celé stádo bez rozmyšlení vyrazilo nejkratší cestou pryč.

Sedmička, jenž se snažil prohlédnout si značku, se k medvědovi neustále přibližoval z boku, ale ten se k němu ustavičně natácel čelem. Tento taneček medvěda po necelé minutě omrzl, a tak z plna hrdla zařval.

Výhrůžný řev uslyšela vlčí smečka, podřimující asi půl kilometru západněji – u stezky, vedoucí k místu zimního příkrmování losů. Řev vlky zaskočil a vylekal natolik, že se užuž chystali rozprchnout se na všechny strany. Naštěstí se vůdci smečky – nejzodpovědnějšímu a nejuvážlivějšímu jedinci – podařilo ostatní zastavit a jakžtakž je nahnat zpátky do jednoho houfu. To se ví, že v zimě může někdo jen těžko počítat s příchodem medvěda, ale když už taková situace nastala, je třeba napnout všechny síly a začít bránit své území před vetřelcem. Navíc měl po stezce každou chvíli projít Šestka s vlečkou plnou lahodně vonící krmné směsi. Byla doba oběda, a oběd, to je něco posvátného. Těsně před obědem přece nikdo nemůže jen tak stáhnout ocas a vzít do zaječích!

Upřímně řečeno, krmná směs pro vlky zase až tak lahodná nebyla. Koneckonců, však taky byla původně určená losům. Zatímco se však losi této potravě obloukem vyhýbali, vlkům nevadila. Zvykli si, a dokonce krmné směsi do jisté míry přišli na chuť.

Tato svérázná potrava vznikla v Polesí náhodou. Na sklonku podzimu Jedničkově nečekaně zatuhl hlavní mozek, a tak ho musel prostřednictvím pomocné mozkové jednotky restartovat. Na první pohled vše proběhlo bez problémů, ale v „kuchařce“ Jedničky se nějakým záhadným způsobem smíchaly dva recepty – na speciální vlčí příkrmy pro případ mimořádně kruté zimy a na původní zimní krmnou směs, určenou losímu stádu. Zima nakonec byla úplně obyčejná, takže dravci žádnou pomoc nepotřebovali, ale zato příkrmy losů (u nichž se plánovalo zvýšení populace) byly časté a hojné.

Jakmile napadl sníh, Jednička nahrál recept svým lesníkům. Od té doby Čtyřka, Pětka, Šestka a Sedmička neustále běhali po Polesí, sbírali všemožné mršiny, házeli je do drtiče, hojně přidávali vrbovou a osikovou kůru, sůl – aspoň že ne cukr –, něco droždí a trošičku rybího tuku, čistě jako medicínu.

V drtiči někdy končili i rozespálí psíci mývalovití, které roboti vytahovali zpod hromad naplaveného dříví u řeky. V těchto případech doprovázel přípravu směsi příšerný vřiskot, z něhož se všem lesním zvířatům ještě dlouho ježila srst.

Výsledkem byl produkt svým pachem natolik podněcující představivost, že by každý člověk z té přemíry vjemů nejspíš upadl do mdlob.

Když vlci poprvé ucítli krmnou směs, dočista se pomátli, ztratili pud sebezáchovy a několikrát se pokusili proniknout do haly, v níž se nacházela „lesní kuchyně“. Nejprve se dovnitř snažili podhrabat, a když neuspěli, začali se divoce vrhat do otevřené brány a dotírat na vlečku, vyjíždějící z haly. Výstřely z elektrického paralizéru – někdy jen do vzduchu, ale občas i mířené – však smečku rychle přivedly k rozumu. Vlci si vzpomněli na to, že jsou vlastně vcelku inteligentní, a začali se snažit vyskočit na vlečku po cestě, kdy ji táhl a chránil jenom samotný Šestka. Lakomý robot je však častoval přesně mířenými výboji a nepříjemně se oháněl svými polohovadly. Když se konečně dostal k cíli, s pomocí lopaty rozkládal potravu do krmelců. Losi přicházeli, zastavovali se v uctivé vzdálenosti, nervózně nasávali vzduch, těžce vzdychali a zase odcházeli. Časem zjistili, že tam vlastně váží cestu zcela zbytečně, a tak přestali chodit úplně. Šestka ale vždy důsledně chránil krmelce tak dlouho, dokud se netknutá směs neměnila ve zmrzlé hrudky, které by nedokázal rozkousat ani pravěký tyranosaurus. Teprve potom stejnou lopatou vyšťourával – a někdy i vytloukal – hrudky z krmelců a házel je na jednu hromadu. Tato hromada se s každým dnem zvětšovala, děsivá ve své nesmyslnosti a neúprosnosti.

A potom se řešení našlo samo – lopata. Během cesty jednoduše ležela na vlečce. Při některém z pokusů o loupežné přepadení jeden z vlků čistou náhodou shodil lopatu do sněhu, a vtom Šestka náhle polevil v ostražitosti a vrhl se pro ztracený nástroj. Od té doby probíhaly všechny loupeže podle jedné

šablony a byly vždy úspěšné. Jeden mladý vlk popadal lopatu do zubů a začínal s ní běhat po lese, pronásledován Šestkou, který ho divoce ostřeloval z paralyzérů. Smečka mezitím vyhlédla na vlečku a cpala se krmnou směsí. Vlci se z ní nadýmali, jako by měli břicha plná droždí. Pálila je žáha a trpěli zácpami, a když jimi netrpěli, pšoukali tak hlasitě, že se toho sami lekali. Ale bylo to žrádlo – žrádlo, kvůli němuž nemuseli běhat v zimě po sněhu. Spousta žrádla, a to pravidelně a prakticky bez námahy. A koneckonců to taky vonělo jako žrádlo – natolik silně, až se jim z toho točila hlava. Zkrátka a dobře, přestat žrát krmnou směs bylo nad zvířecí síly.

Protože nikdo samozřejmě nemůže jen tak přestat hltat piliny s masem.

Když uslyšeli hodně našťavaného medvěda, ztloustlí a zlenivějí vlci sice nejprve zakolísali, ale velice rychle se zase sebrali a připravili se k obraně svého klíčového zdroje potravy.

Mikrofony na stromech rovněž zaznamenaly varovný řev velkého dravce, a tak teď Jednička několikrát za vteřinu otravoval Sedmičku s žádostmi o hlášení. Sedmička mu však nemohl nahlasit vůbec nic kloudného, neboť se mu nedařilo identifikovat medvěda ani jako jejich místního, ani jako vetřelce odjinud.

Naštěstí se Jednička lišil od Sedmičky nejen tím, že byl podstatně větší a měl pásový podvozek. Také se mohl pochlubit výrazně vyšší inteligencí – respektive disponoval několika velice komplexními algoritmy. Vyhnal tedy z haly do mrazu Dvojku, aby zkontroloval, zda je „jejich“ medvěd stále v brlohu. Sedmičkovi zase doporučil, aby zatím – než se vše vyjasní – nepodnikal nic nepředloženého a aby jen udržoval situaci pod kontrolou.

Zároveň Jednička poslal dotazy sousedům, zda se jim neztratil nějaký medvěd.

Sousedí jako vždy neodpověděli. Jednička si bohužel nebyl schopen sám sobě položit otázku na způsob: „To tam snad všichni zdechli?“, jinak by si to už dávno ověřil. Tak by ostatně získal i odpovědi na řadu dalších otázek, o nichž ale bohužel rovněž nevěděl, že by se s nimi měl zabývat.

Sedmička přestal hopsat kolem medvěda. Ten se trochu uklidnil a zamířil k robotovi, aby zjistil, zda ten chutný pach nebyl jen výplodem jeho hladové fantazie.

Sedmička přesně v souladu se svým základním služebním programem strnul.

Medvěd se dotkl pytle tlapou a pak do něj šťouchl, ale Sedmička pevně sevřel svůj náklad všemi čtyřmi polohovadly. Zvíře olízlo pytel, rozčarovane si povzdechlo a potom, když už odtahovalo tlapu, náhodou svými drápy rozpáralo plátno. Do sněhu se začaly sypat krystalky soli.

Tohle už byla jasná zvůle, jasná loupež. Sedmička, stále přesně v souladu se svým programem, zapnul paralyzér a varovně vystřelil do vzduchu.

Zavoněl ozon.

Medvěd mírně ožil. Popadl Sedmičku za nohu a začal za příšerného skřípění a řinkotu mlátit robotem o kmen borovice.

Všude okolo se sypala rez.

Možná by si měl raději vybrat nějaký robustnější strom, ale kolem zkrátka nic lepšího nerostlo.

Rachot byl ohlušující a nesmírně působivý. Vlky okamžitě přešla veškerá bojovnost a všichni se ve svorném houfu dali

na útěk. Losi přidali do kroku. A několik kilometrů východně ostražitě strnul tygr.

Byl to starý tygr, zkušený, hladový a zlý. Na medvědovu stopu narazil již před dvěma dny, a ihned pochopil, že se navzdory působivým rozměrům jedná o snadnou kořist. Zakousnout napůl zdechlého medvěda není nic až tak světoborného, když jeden ví jak na to. Než ho dožene, bude už medvěd na pokraji vyčerpání, a čím je větší, tím víc na něm bude masa.

Tygrova majestátní hlava obsahovala celé tři myšlenky, i když se v ní vyskytovaly zásadně samostatně, nikdy pohromadě. Jednou do roka se tygr chtěl pářit, zatímco po zbytek času chtěl buďto spát nebo žrát.

Když si pozorně vyslechl sérii hlasitých úderů železa o dřevo, tygr pochopil, že vůbec nic nechápe, ale zároveň si uvědomil, že už má doopravdy velký hlad, a tak postupoval dál po stopě. S každým krokem se blížil k hranici Polesí.

Z borovice létaly třísky. Sedmička požádal o povolení k aktivní obraně, obdržel ho, a ihned poslal medvědovi do čumáku elektrický výboj.

Asi si to měl raději dvakrát rozmyslet, ale kolem bohužel nebyl nikdo, kdo by mu poradil.

Medvěd upustil kořist, posadil se na zadek a zaskučel tak hrůzostrašně, že několik vlků přepadl přímo v běhu průjem. Potom chňapl Sedmičku za jinou nohu a praštil jím o borovici už ne jenom tak, aby se neřeklo, ale s gustem a plnou silou.

Losi teď pelášili, seč jim síly stačily.

Tygr se znovu zastavil a zamyslel se.

Sedmička v panice vyslal zoufalý tísňový signál.

Mezitím na stopy medvěda narazil Desítka. Právě postupoval podél hranice Polesí, přičemž táhl kovové břicho hlubokým sněhem a zoufale zabíral všema šesti nohama. Desítka porovnal dostupné informace – směr stop, příšerný kravál, ozývající se z lesa, i zoufalé volání Sedmičky. Vzápětí ohlásil Jedničkovi, že je nablízku a že je připraven vyrazit na pomoc.

Jednička mu k tomu dal svolení. Desítka odbočil ze své trasy a zamířil hlouběji do lesa.

O několik minut později dorazil na hranici Polesí tygr, plavně klouzající sněhovými závějemí. Stopa Desítky, křížující stopu medvěda, zvíře ani v nejmenším nevyvedla z míry – podobné stopy vidělo od dětství a zvyklo si je ignorovat. Pronásledovaly ho po celý život a vůbec nic pro ně neznamenal.

Tygr překročil hranici.

Mezitím se brána haly otevřela a na stezku vyšel Šestka, který táhl vlečku naloženou žrádlem. Vlečka omamně voněla po mršinách.

Z hromady žrádla trčela lopata.

Dvojka se přiblížil k brlohu a zastavil se, aby ve své paměti vyhledal veškeré varianty pro ověření přítomnosti medvěda, spícího pod zemí. Jestliže skener nemůže proniknout k medvědovu čipu, znamená to, že buďto nemá dostatečný dosah, anebo nikdo není doma... Ale jak zjistit, co z toho platí? Robot si vylezl na „střechu“ brlohu v naději, že tím zkrátí vzdálenost. Ozval se zlověstný praskot, ovšem čip stále nereagoval. Jelikož mu došly nápady, požádal Dvojka Jedničku o další pokyny.

Z hloubi lesa pospíchali Sedmičkovi na pomoc sběrači surovin pro krmnou směs – Trojka, Čtyřka a Pětka. Trojka nesl zdechlého zajíce a Čtyřka zmrzlou vránu, zatímco Pětka třímala

pořádného, nejméně desetikilového psíka mývalovitého, který předstíral, že je mrtvý.

Sedmička dostal příkaz se vypnout, aby se zabránilo možným zkratům, takže teď taky dělal mrtvého.

Osmička a Devítka se mezitím bořili do hlubokého sněhu a namáhavě hlídkovali u severní a západní hranice Polesí. Byli příliš daleko, než aby mohli jakkoli zasáhnout, a nikdo je ostatně na pomoc ani nevolal.

Desítko, orientující se podle sluchu, sešel z medvědí stopy, aby si zkrátil cestu a získal tak minutu k dobru. O třicet vteřin později se mu do cesty připlétl pár padlých borovic. Když je přelézal, uklouzl a jedna noha mu zajela do mezery mezi kmeny, v níž beznadějně uvízla.

Vlky už unavovalo pelášit a bát se, a tak zpomalili a popadli dech. Celá smečka se rázem cítila lépe, a hned začala velkým obloukem zatáčet nazpět, aby se vrátila a možná – tedy pokud se znovu něčeho nepoleká – vpadla nepříteli do zad. Losi prchali stále dál a dál. I oni se s každou minutou cítili lépe.

Tygr se nehlučně plížil tam, kde rámusil medvěd.

A po tygrovi překročil hranici Polesí také jeho strážce.

Na rozdíl od robotů Polesí, kteří si museli pravidelně dobíjet baterie, byl toto plně autonomní těžký stroj o velikosti samotného tygra. Jednou ročně ho jednoduše měnili – ze Základny přilétala létající plošina, odnášela starého strážce na kontrolu a místo něho zanechávala nového. Strážce měl za úkol následovat velevzácnou, přísně chráněnou šelmu v uctivé vzdálenosti, aby mohla nerušeně lovit, ale v případě jejího ohrožení měl ihned vyrazit a svého svěřence chránit. Na obranu tygra před pytláky byl strážce vybaven pístalkou, železky a taserem s dosahem deset metrů. Po zneškodnění zločince měl strážce povolat ze Základny létající plošinu, schopnou s pomocí ohebného polohovadla zvednout lapeného padoucha i z toho nejhustšího lesa a odnést ho do čekající náruče spravedlnosti.

Co se schopnosti překonávat obtížně schůdný terén týče, strážce téměř nezaostával za tygrem, ale pro všechny případy – pokud by například musel zdolat nějaký polom – byl vybaven ještě řetězovou pilou. Tu však měl přísně nařizeno používat jedině v krajním případě.

Nyní strážce na svém radaru vůbec poprvé za celou dlouhou dobu své služby uviděl hned několik velkých cílů, rychle se přibližujících k jeho svěřenci. Pospíchat v ústrety tygrovi by nejspíš mohl někdo, komu se po něm doopravdy hodně stýskalo, ale pro strážce taková varianta vůbec nepřicházela v úvahu. Podle něj chtěli jeho pruhovanému svěřenci všichni na světě ublížit, a tihle obzvlášť. Strážce zrychlil.

Jednička se chvíli přehraboval v paměti, ale když tam našel žádné instrukce ohledně spících medvědů, nařídil Dvojkoví, ať použije nějakou organoleptickou metodu, a to pokud možno co nejrychleji, protože jinak ze Sedmičky zbude jen hromádka náhradních dílů. A vůbec, s tímhle agresivním měďou se musí udělat krátký proces. Pokud je cizí, je třeba nasadit veškeré prostředky a hnát ho z Polesí svinským krokem, no a pokud je místní, musí Jednička někomu předat pušku s uspávací šipkou.

Dvojka dlouho nepřemýšlel a rozhlédl se. Když uviděl hromadu dříví, s hlasitým křupnutím z ní vytáhl pořádný, skoro pět metrů dlouhý klacek a téměř celý ho zarazil do medvědího brlohu.

Neuvěříte, co se stalo pak.

Medvěd se zřejmě začal probouzet už tehdy, když nad ním zapraskal strop, a možná se k tomu dokonce i nějak vyjádřil, ale Dvojka ho vzhledem ke hlučnosti situace neslyšel.

A hned vzápětí zajela do medvědova útulného příbytku jakási podivná sukovice.

Brloh doslova explodoval. Ozval se ohlušující řev, klacek, přeražený vejpl, odsvištěl kamsi k nebesům a na všechny strany se rozletěly kousky hlíny a větví. Zpod země vystřelila rozrušená hnědá masa, srazila Dvojku k zemi, převalila se přes něho, znovu zařvala a pak robota popadla a třískla s ním o nejbližší strom.

Dvojka podal Jedničkově hlášení, že je „jejich“ medvěd tam, kde má být.

Potom se zvedl ze země a strnul v očekávání dalších pokynů.

Když medvěd uviděl, že se ten drzoun, který ho probudil ze sladkého spánku, vůbec nechystá utíkat, začal vidět rudě. Přiskočil k robotovi, jehož předtím upustil, znovu ho uchopil za nohu a opětovně s ním majzl o strom.

A v tentýž okamžik – jako na potvoru – toulavý medvěd rovněž praštil do stromu Sedmičkou.

Když vlci, kteří měli tu smůlu, že se ocitli přímo uprostřed vzniklé stereo zóny, uslyšeli ten heavy metal, jednoduše padli k zemi a zavrtali se do závějí.

Byla to sice kurážná zvířata – obzvlášť když je trápil hlad –, ale s něčím takovým se ještě nikdy nesetkala. O vlčích je známo, že už od narození trpí neofobií. Lidé je kdysi plašili s pomocí obyčejných červených praporků. Na takový koncert bicích hudebních nástrojů smečka rozhodně nebyla připravená.

Medvěd se zaposlouchal. Na rozdíl od vlků ho ten kravál zaujal, a tak Dvojku znovu praštil o strom.

Toulavý medvěd mu odpověděl.

Pak se medvědi začali předhánět, kdo udělá větší randál.

Vlci se pokusili zahrabat ještě hlouběji, ale tam už byla jen zmrzlá hlína.

Desítka se přestal pokoušet vyprostit z pasti, v níž se ocitl, a nyní si soustředěně odšroubovával uvízlou nohu.

Losi se vyřítili na západní hranici Polesí, kde narazili na Devítku.

Ten v hlubokém sněhu nedokázal pořádně manévrovat, takže ho losi srazili, podupali a pak přes zasněženou pláň odpádili k nejbližšímu lesíku. Devítka, ležící v závějí, se zamyslel, proč je kolem tak bílo, a ihned se s tímto svým objevem svěřil Jedničkově. Ten mu nařídil, ať si zapne diagnostický režim a už ho neruší. Jednička byl zaneprázdněn – přemítal, komu by měl dát pušku na uspaní medvěda. Jediný, kdo zrovna neplnil žádný naléhavý úkol, byl Osmička na severní hranici, a tak se s ním Jednička spojil.

Vtom se změnil vítr.

Zavanul s takovou silou, až borovice zahučely. A zavanul od východu.

Toulavý medvěd, který už z toho všeho byl definitivně zblblý, takže jenom melancholicky mlátil robotem do borovice – třísk! třísk! třísk! –, znenadání zjistil, že se přímo za jeho zády chystá ke skoku tygr.

Vlci ucítili vůni krmné směsi na vlečce.

A probuzený medvěd jakbysmet.

Víceméně se probral a upustil Dvojku. Ze všeho nejvíc se mu teď chtělo zalézt zpátky do brlohu, ale ta vůně...

Ta omamná vůně hrozila, že ho připraví o rozum.

Tygr se už chystal skočit toulavému medvědovi na záda, když vtom se k němu kořist prudce otočila. Přímou na tygrovu hlavu dopadl těžký kovový robot – byl to úder, za nějž by se nemusel stydět ani zkušený kovář.

V robotovi, který se vypnul, aby v něm nedošlo ke zkratu, došlo ke zkratu. Paralyzér dal tygrovi rovnou do čumáku ránu o síle šestadvaceti wattů při napětí padesáti kilovoltů.

Tygr mlčky padl na zadek. Dokonce i ocas se mu přestal poškubávat ze strany na stranu.

V tu chvíli na místo incidentu z různých stran téměř současně dorazili Trojka, Čtyřka a Pětka. Rychle vyhodnotili míru ohrožení a přeorientovali se z toulavého medvěda na nebezpečnější zvíře. Koneckonců, toulavý medvěd právě mírumilovně seděl na místě a velice klidně si prohlížel tygra.

Dvě kratičké vteřiny se najednou natáhly tak, že trvaly téměř celou věčnost.

Toulavý medvěd to teď měl v hlavě celé pomotané. Na jednu stranu sice tygr v jeho představách o světě nefiguroval v roli žrádla, ale na stranu druhou by zrovna teď tuhle pruhovanou potvoru s velkým potěšením slupl. Zbývalo pochopit, zda se už tygr nachází ve stavu potravy, případně zda je ho do tohoto stavu možné dostat (a jak to co nejdříve provést), anebo se naopak on – medvěd – má stát potravou tygra, který se prostě jen rozhodl, že si dá před obědem šlofíka. Ať tak či tak, toulavý medvěd věděl, že musí něco podniknout. Bohužel se mu už nechťelo ani hýbat ani přemýšlet. Byl k smrti vyčerpaný a opouštěly ho poslední síly. Ještě jeden složitější myšlenkový pochod, a padne a usne rovnou tady na místě. A potom se stane žrádlem.

Tygr se pomalu probral. Pomalu, velmi pomalu se zvedl, potřásl hlavou, maličko ucouvl a pokrčil tlapy, aby mohl skočit. Seděl před ním vychrtlý opelichaný medvěd, upírající skelné oči kamsi do vlastního nitra. Mezi oběma vládci tajgy se rovněž pomalu, velmi pomalu probouzel Sedmička. Robot, který se samovolně znovu aktivoval, si protahoval končetiny, otáčel okuláry a poblikával diodami.

Kdesi v lese se divoce vrčelo a řvalo, pobíhalo a poskakovalo. Kdesi v lese křupaly lámané větve a práskaly elektrické výboje. Kdesi v lese... Tady to ale nikoho nezajímalo. Tady probíhala zcela samostatná hra pro opravdové šelmy, v níž lze prohrát jen jednou, neboť prohra znamená smrt.

A pak ty dvě téměř nekonečné vteřiny skončily.

V databázi aktuálních živočichů na území Polesí sice žádní tygři nebyli, ale roboti si přesto uvědomili, že před sebou mají velkého predátora, schopného napáchat neskutečnou paseku. Trojka, Čtyřka i Pětka se nezávisle na sobě rozhodli okamžitě zapudit vetřelce za hranice, a to metodou zastrašení. Za tímto účelem Trojka mimořádně obratně mrštil po tygrovi zdechlého zajíce, Čtyřka zmrzlou vránu a Pětka zase psíka mývalovitého.

Zajícem to tygr schytil do krku, vránu do oka a psík mu přistál přímo na uchu, do něhož se okamžitě zahryzl. Nyní na něm visel, přičemž divoce vřeštěl a rozstříkával sliny na všechny strany.

Psíci mývalovití jsou bojovníci par excellence. Jediný problém je, že je hodně rychle opouštějí síly – především ty mravní. Jinak by určitě všem ukázali, zač je toho loket.